

FATIMA EN DE LEEUWIN ALS ADOPTIEMOEDER

NAAR EEN VERHAAL UIT SOEDAN

Achieng was moeder van twee kinderen.
Haar dochter heette Achol en haar zoon Maper.
Uit een vorig huwelijk had de vader drie zonen,
dus hadden Achol en Maper drie oudere stiefbroers.
De twee jongste kinderen speelden altijd samen
en werden verwend door hun ouders.
Dat was niet naar de zin van de stiefbroers ...

Na hun dagtaak van het hoeden van vee,
begeleidden ze hun jongste broer en zus
naar de wildernis om samen een maaltijd te nemen.
Stiekem deden ze een slaapmiddel in de melk van de kinderen,
ze wachtten een poos en trokken toen met zijn drieën verder.

De volgende ochtend werd Achol als eerste wakker.
Toen ze zag dat ze alleen waren achtergebleven,
maakte ze huilend haar broer wakker.

‘Onze broers! Ze zijn weg! Wat moeten we doen?’

Wie zal ons beschermen tegen de wilde dieren?’

Maper suste zijn zus en had een voorstel:

‘Niet bang zijn. We zullen een schuilplaats zoeken.’

Toen het begon te schemeren vonden ze een diepe kuil.
Daar lagen ze veilig en beschut ... dachten ze.
De geur van prooi leidde een dier naar hun kuil.
Leeuwin piepte over de rand.
Rillend kropen de kinderen tegen elkaar aan.
Het beest brulde zachtjes:

‘Niet huilen, ik zal jullie niet verslinden.

Maar hoe komt het dat jullie je hier bevinden?’

Om de beurt stamelden ze een stukje van het verhaal
over hun drie stiefbroers die hen hadden achtergelaten.

‘Kinderen, volg mij,’ raadde Leeuwin aan.

‘Als een moeder zal ik voor jullie klaarstaan.’

Achol en Maper keken elkaar even aan en knikten.

Hoe het verder ging?

Maper zag zijn toekomst met Leeuwin niet zitten.

Al vond hij het erg om zijn zus achter te laten,
toch vluchtte hij en doolde dagen en dagen rond
tot hij de weg naar huis terugvond.

Thuis vertelde Maper dat de halfbroers

hen zomaar hadden achtergelaten in het woud.

Die beweerden natuurlijk dat daar niets van aan was.

De ouders rouwden om het verlies van hun enige dochter.

En het leven ging verder.

Achol bleef bij de leeuwin,

die inderdaad als een moeder voor haar zorgde.

Het meisje groeide uit tot een knappe jongedame
en Maper tot een volwassen jongeman.

En zo gebeurde het dat hij samen met zijn vrienden
het vee hoedde in de buurt van het huis van Leeuwin.
Het dier zelf was op jacht, maar Achol was thuis.

Toen ze aanklopten om wat water te vragen,
herkende Maper zijn zus niet.
Met een vreemd gevoel in zijn buik trok hij verder.

Toen Leeuwin na een nacht jagen
's ochtends terugkwam met een maaltijd,
zong ze naar gewoonte dit lied:

‘Mijn dochter die ik heb grootgebracht,
die mij liefde maar ook zorgen bracht,
ik zal altijd naar je zoeken,
je omhelzen en begroeten.

Mijn dochter die ik heb gevonden,
voor altijd met elkaar verbonden.’

Daarna omhelsden ze elkaar en aten samen.

Na de maaltijd gaf de adoptiemoeder nog deze raad:

‘Al zal mijn moederhart dit nooit wensen,
dochter, ga gerust om met andere mensen.’

Daarom had Leeuwin met een muurtje een ruimte gemaakt
waar Achol bezoekers een rustplaats kon aanbieden.

Ondertussen kon Maper Achol maar niet vergeten.

De volgende avond keerde hij samen met een vriend terug.

Met zijn drieën kletsten ze tot in de late uurtjes.

Achol dekte aan de ene kant van de muur
twee bedden voor de jongens
en zelf sliep ze aan de andere kant.

Het hart van Maper klopte steeds sneller
en verliefdheid dreef hem naar het bed van Achol.
Terwijl hij uit zijn bed wilde stappen om naar haar toe te gaan,
siste een hagedis op de muur:
‘Ik zou dat maar niet proberen,
je gaat je eigen zus onteren.’

Toen hij daarna nog eens en nog eens een voet op de vloer zette,
ruiste een boom en ritselde het gras precies hetzelfde.
‘Ik zou dat maar niet proberen,
je gaat je eigen zus onteren.’
Ook de vriend werd wakker van die woorden
en vroeg wat er aan de hand was.
Maper haalde zijn schouders op.
Hij begreep ook niet wat ze met ‘zus’ bedoelden.

De volgende ochtend vroegen ze Achol om uitleg.
Ze vertelde hoe ze samen met haar broer was achtergelaten
en dat ze gevonden was door een leeuw die voor haar had gezorgd.
Maper begon te huilen, omhelsde Achol en snotterde:

‘Dan ben jij mijn zus!’

Hij nodigde haar uit om met hen mee te gaan naar hun ouders.

Achol twijfelde.

Haar adoptiemoeder had al die tijd voor haar gezorgd.

Kon ze dan wel weggaan?

Toen dacht ze aan de raad van haar adoptiemoeder:

‘Al zal mijn moederhart dit nooit wensen,
dochter, ga gerust om met andere mensen.’

Dus rende ze achter de twee jongens aan, richting dorp.

Toen Leeuwin 's avonds thuiskwam, zong ze haar lied.
Maar het bleef stil, nergens weerklonk een antwoord.
Met betraande ogen
doorzocht ze het huis en speurde de omgeving af.
Was haar dochter opgegeten
of hadden die jongelui haar meegenomen?
Haar schouders schokten.
Ze kon haar dochter niet wegdenken uit haar leven.
Ze snelde naar het dorp
en zong het lied dat ze altijd zong.

‘Mijn dochter die ik heb grootgebracht,
die mij liefde en ook zorgen bracht,
ik zal altijd naar je zoeken,
je omhelzen en begroeten.
Mijn dochter die ik heb gevonden,
voor altijd met elkaar verbonden.’

Achol liep op het gezang af en ze omhelsden elkaar.
Als dank voor de jarenlange moederlijke zorg,
slachtte de vader van Achol een stier voor Leeuwin.
Achol vond een geliefde partner en huwde.
Haar adoptiemoeder keerde niet naar de *savanne* terug
maar bleef voor altijd bij haar dochter wonen.

(uit: Verhalen Almanak)

